

հայկազունք՝ վախնալով որ չըլլայ թէ զրկուին իրենց սրբազան գանձէն, 'ի պատկերէ Տիրամօր, կեանքերնին վտանգի դնելով՝ պահապան եղան պատկերին։ Այլազգիք տեսնելով զՀայս՝ անձնանուէր իրենց սրբատեղւոյն, ուր անպակաս էին, կասկածեցին որ հոն պէտք է լինի պահուած նոցա մեծ հարստութիւնը, ուստի ուզեցին քանդել, աւարել այդ եկեղեցին։ այլ Մայրն Ողորմութեան, Երանուհի Կոյսն Մարիամ, արգելք եղաւ նոցա, քանի քանի անգամ հրաշափառ, բոցաճաճանչ աստ և անդ երևցաւ, իբրև թէ պաշտպանելով իւր 300 տարուան սիրելի բնակարանը. և այնպիսի ահազդեց, որ քանի մ'անգամ մօտենալով եկեղեցւոյ պատերուն, վախով և ամօթապարտ ստիպուեցան յետ դառնալու։ Հայք նեղուելով յայլազգեաց՝ որոշեցին առ ժամանակ մի հեռանալ 'ի Կամենիցէ...

Այլ չուզելով բաժնուիլ իրենց սրբազան գանձէն, գաղտուկ մեկնեցան հետերնին առած Տիրամօր պատկերը։ Ողորմածն Աստուած պահեց զնոսա 'ի ցամաքի թշնամեաց ձեռքէն. այլ երբ կը ճանապարհորդէին Սև ծովուն վրայ, տեսան հետամուտ զթշնամիս, և արտասուօք դիմեցին առ Աստուածամայրն Հրաշագործ։ Այդ խեղճ վիճակին մէջ Աստուծոյ կամաց հպատակելով, կ'ընտրէին ամենայն ինչ կորսնցընել, միայն թէ Աստուածամօր պատկերն չլինի աւար։ Հասած էր ժամանակը որ Հայք ընկնին թշնամեաց ձեռք, այլ Աստուած գթութեան աջօք նայեցաւ առ ինքն յուսացեալս. յանկարծ փչեց մրրկախառն փոթորիկ, փրփրեցաւ ծովը, ալիք կը տատանէին զնաւերը, պատեց խաւարը, որոտմունք, փայլալք, ճարճատիւն առագաստից և